

El festí de les dretes

La Campana de Gràcia

Redacció i Administració:
LLIBRERIA ESPANYOLA
Rbla. del Mig, 20 - Teléf. 18692

SETMANARI POLITIC

PREU: 15 CENTIMS

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ:

Fora de Barcelona { Espanya. . . 1'50 ptes.
cada trimestre. . . { Estranger . . . 2'50 »

NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

Això no pot anar

No és possible seguir confiant la solució dels conflictes socials a la guàrdia civil, perquè ens exposem a que cada vaga esdevingui una tragèdia espantosa.

La guàrdia civil no està preparada per actuar en aquests casos, almenys en règim republicà.

Quan la monarquia imperava ací, era molt natural que hom tingués de l'ordre un concepte absurd i que s'imposés aquest ordre a trets.

Avui les vagues no es consideren ja perturbacions de l'ordre.

Són episodis de la lluita de classes, són conflictes humans que s'han de tramitar i resoldre humanament, això és, amb intel·ligència, amb consciència.

La burgesia s'ha de donar compte que a Espanya quelcom ha canviat i que ja no es pot tractar els treballadors com a delinqüents.

L'ocorregut a Castilblanco ha fet parlar molt de la barbàrie del poble.

I dels que no han tret el poble de la barbàrie, ¿què en direm?

¿I els que mataren, a Arnedo, quatre dones i una criatura, no n'eren de bàrbars?

Gràcies a Déu, ací la barbàrie està ben repartida, i hom no pot tirar res en cara a un altre.

Cadascú pot dir al veí: si m'embrutes, t'emmascaro.

La República ha de posar ordre en tot això.

Els conflictes socials s'han d'estudiar. Hom ha de donar la raó al que la tingui.

I si s'afusella obrers quan no volen creure, s'ha de fer el mateix amb els patrons que amb llur intransigència condemnem el poble a la fam.

INTENCIONS

EL PERILL MAURA

Miquel Maura, fill de Maura i germà de Maura, és un perill en si, un perill per a la salut de la República. Encara que ell no ho cregui, que, com no és un home intel·ligent, no ho deu creure. I encara que no ho creguin els qui creuen en ell.

He dit que no era un home intel·ligent. I cal provar-ho. Però provar-ho, tractant-se del senyor Maura, no costa gaire. L'home que, referint-se a Barcelona i essent ministre de la Governació, diu que ens enviarà els pistolers de Sevilla, no és intel·ligent.

L'home que, quan dimiteix la seva cartera, s'empipa i per venjança diu que mai més no saludarà al qui li ha portat la contrària — Manuel Azaña — no és intel·ligent.

L'home que diu que no hi ha una cultura catalana, no és intel·ligent.

L'home que, essent ministre, per antipatia a Macià, diu que quan vingui a Barcelona no visitarà a Macià, no és intel·ligent.

Miquel Maura no s'empipa com un home intel·ligent, com un home de cultura, com un home de govern: s'empipa com una criada o com una cupletista.

Un home intel·ligent no té odi a un poble. Odiar Catalunya, Aragó, Andalusia, la Bretanya o la Savoia, és estúpid.

Un home intel·ligent — sobretot quan aquest home ha

estat ministre i vol tornar-ho a ésser — no s'enorgulleix dels governadors que va designar, que va posar al servei de la República, perquè han estat uns governadors ex-monàrquics, ex-collaboradors de l'A B C i El Debate.

Un home intel·ligent — sobretot quan ha estat ministre i vol tornar-ho a ésser — no diu: gritaré, aullaré, morderé si es preciso, perquè això no fa intel·ligent ni ministre.

Maura és un perill per a la República. Per una raó senzillíssima: perquè no és republicà. Tot aquell que a Espanya parli de dretes i labori per una política de dretes no és republicà, car les dretes són l'enemic més verinós de la República.

Aquest nom de Maura, que fou funest per a la política espanyola quan la monarquia, ho segueix essent amb la República.

Recordeu que és l'home que donà ordre a la guàrdia civil de disparar sense previ avís. Recordeu que és l'home que nomenà governador de Sevilla un ex-redactor de l'A B C que pactà amb els "señoritos" monàrquics que al parc de Maria Lluïsa aplicaren la llei de fugues.

No, no convenen a la República republicans com Miquel Maura, republicans d'odis, de verí, d'incomprensió; republicans que únicament veuen la salvació en les dretes; republicans que, per ajudar a la República, pensen en la col·laboració dels conservadors i no pensen en la dels obrers; republicans que tenen un sentit reverencial del diner; republicans que fan pudor de capellà i de sometentista.

Miquel Maura, home atrabiliari, ple d'odis i rancors, ex-ministre de la República, és un perill per a la República

LLUÍS CAPDEVILA

1909. Un crit: Maura, no!

1932. El crit d'abans, ara més fort que mai: Maura, no!

Rics i rucs

Aquest títol no és un simple joc de paraules.

Hi ha rics perquè hi ha rucs. Si els pobres no en fóssim tant, de rucs, no tindrien els rics tants diners.

La pobresa de butxaca està quasi sempre en relació amb la pobresa d'esperit. La buidor de baix — de l'estómac — ve de la buidor de dalt, de la buidor del cervell i ce la buidor de més baix, de la buidor dels pantalons.

Si en seran, d'infeliços, els que treballen, que es preocupen de la baixa de la pesseta, de la depreciació dels valors, del col·lapse del mercat industrial.

—Quina crisi! — exclamen ells, que mai no han tingut segur el pa de demà.

Quan els burgesos no guanyen diners, llurs explotats no poden dormir.

Estúpids! Que n'heu de fer, vosaltres, que hi hagi crisi? No hi esteu sempre, en crisi?

¿Que teniu gaires milions? ¿Que teniu molts títols del Deute, que ploreu per la depressió de la Borsa?

No us encaparreu, per la ruïna dels rics. Ara que ells s'enfonsen, serem tots iguals.

Que s'arruïnïn els rics, que s'empobreixin. Millor.

Tots els diners els tenien els monàrquics. Ara han de passar a mans dels republicans.

Una revolució és això, o no és res. La revolució social és l'ocupació, la presa de possessió de tota la riquesa pel proletariat.

Els períodes d'agitació diuen que són períodes de misèria. No és cert.

Mai menja més el poble que quan es mou, que quan lluita per emancipar-se i per trencar els seus lligams.

Essent lliure, és com pot exercir una pressió més forta sobre les caixes d'acer del capitalisme; és com pot defensar el seu treball, fer respectar els seus drets a la seva vida.

En moments com els presents, les que sofreixen quelcom són les indústries de luxe: modes, perfumeria, pells, etc.

El pa, l'oli, el vi, la carn van a bon preu. I si no s'abateixen, el poble disposa de més elements per adquirir-los.

El burgès no se sent justicier més que quan te pànic, quan no li arriba al cos la camisa, de por. Aleshores us regalaria el Tibidabo.

Quan veuen que us ho aneu a prendre, és quan us ho donen.

Fan com els reis, que en veure en perill el cap, és quan renuncien generosament la corona.

ANGEL SAMBLANCAT

La conquesta de Catalunya

El nombre de partits que defensen els interessos de Catalunya, en uns moments determinats, com si responguessin a una consigna, es manifesten de cara al poble; i els que es preocupen de la marxa ascendent de la cobejada terra davant l'actitud i les plurals manifestacions dels que representen les diverses ideologies, aparten les mans del foc encès per posar-les a les butxaques i restar contentats al redós de l'encesa foguera; en canvi, els que estructuren l'espiritualitat revolucionària del poble hi tiren llur esqueix perquè les flames no cessin de llengotejar.

Pels professionals de la política, Catalunya és una terra prometedora, camp tradicional per les lluites; Catalunya és un país de conquesta.

Si Catalunya no existís, Espanya seria políticament una cosa migrada; històricament els segles registren fets que evidencien que ha estat la preocupació constant dels reis; durant l'últim període monàrquic, els governs sentien per Catalunya una gran adversió, àdhuc la blasmaron com si fos una xacra per la nació, i com una herència d'atavisme moral s'apoderava successivament dels homes que regien els destins del país; en el Congrés Catalunya s'ha debatut com si no hagués res més a Espanya per arreglar, i ara Catalunya encara es discuteix...

—Deixeu-lo que grite, que aülle i que muerda que aquí estic jo. I jo tinc paraula.

L'adveniment d'un estat democràtic a Catalunya ha tornat a fer suggerir passions somortes, i la nostra terra sembla pels polítics republicans l'estel d'Ibèria.

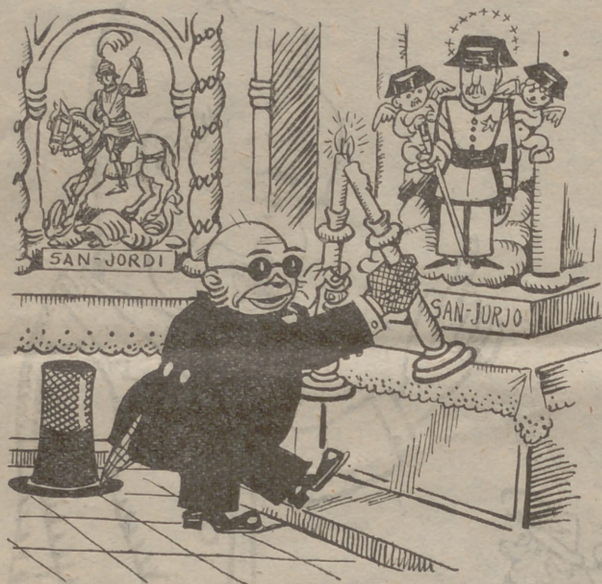
Cap aquesta terra prometedora es dirigeixen tots els polítics degans i flamants i volen redimir-la en nous partits, avivar cendres apagades, exaltar personalitats, disgregant conveniències... pobra Catalunya! tots volen reivindicar-la, i el poble confús, amb les mans a les butxaques, s'ho contempla.

Es hora ja que la República ofegui aquests esperits conqueridors, unànimement, en un abrandament exemplar. Catalunya va dir el que volia, era la veu del poble que foradava els núvols en respondre el que volia, i no se li ha de preguntar més el que vol ni de desorientar-lo més; tota aquesta gesta popular va quedar condensada en un programa revolucionari que cap historiador no pot desvirtuar; era l'esquerra, aquella esquerra ignota, que existia espiritualment i que espontàniament va pactar i va ésser un tros de poble fet carn que va tirar-se al carrer, obrint els ulls i la boca per deixar anar les seves quimeres, vivint amb cara i ulls entre mig d'aquesta gent traïdora i vil que manava, que disfressada de republicana, enfonsa cada vegada que pot, el ganivet a les entranyes.

A Catalunya, les lluites polítiques no han d'ésser-hi, perquè el poble vol el que ha demanat, i ningú no a de venir a conquistar-la amb gestos ni amb discursos teatrals; l'Estatut íntegre, sense oposicions, i Catalunya esdevindrà el que no la deixen esdevenir.

Per la República Catalunya no ha d'ésser tema etern; pels polítics ha d'ésser la pedra polida i brillant; s'han de conquistar altres regions espanyoles, més pobres, plenes de misèria i de cacics, que la gent es mata i mor de gana; Catalunya ja pot anar sola; Catalunya no és cap problema; és una honra espanyola; mireu Espanya i feu de cada regió una Catalunya; aquesta és la tasca dels governants.

BALDOMER XIFRÉ

Les devocions del senyor Esteve

—Aquest sant m'inspira més confiança

Els tres tombs

Amb benedicció o sense, amb caràcter religiós o amb caràcter laic, la violada festa dels tres tombs no ha de desaparèixer.

Raó de més, encara, quan el triomf del maquinisme ha envaït la ciutat i les carreteres amb els vehicles a motor i els cotxes de cavalls i el carros han passat gairebé a la categoria de cosa documental.

La benedicció de l'automòbil, certament, no fa gaire patxoca.

De totes les maneres, ara és sobrer, que, per un instant, i en una diada determinada, els facin unes asperges de gràcia per abluir-los de les moltes desgràcies que causen durant l'any.

De fet, només els esguardem amb bons ulls en dues avinenteses: quan hi som ficats dins, i en el moment reposat i solemne de l'ablució. Llavors, tot el mal el sofreix la carrosseria, i nosaltres ho esguardem amb satisfacció, segurs que no haurem de córrer en la seva envestida. És un respir!

Quant als cavalls, cotxes i carros, ja és altra cosa. Veure les cavalcades enflocades amb un genet pinturer cofat amb el copalta de gairell reverberant al sol amb reflexos metàl·lics i mastegant un cigarràs dels grossos; sentir piafar els corcers amb el castanyoleig de les peülles damunt l'asfalt o les pedres de la calçada; veure la cavalcada triomfant i garrida com fa el maco en un bigarrament de coloraina, al compàs d'una banda, i arborada al vent la banderola espetegant del gremi, ens produeix tot l'efecte d'una reivindicació de classe, que no es vol arrupir; demostra amb virior admirable, saturada de dignitat, que encara és i representa alguna cosa en l'art rodat de luxe i de la indústria.

Sembla talment que diguin amb un posat fatxenda als conductors d'automòbils, Ep! mestres, que encara som algú i encara representem quelcom, nosaltres, en la vida rodada! Si vosaltres ens guanyeu en força i porteu comprimits una munió de cavalls dins la caixa del motor, nosaltres els portem de carn i ossos i els dominem amb el guiatge de la veu fent retronjar a l'espai un xo! i un arri! que els fa posar les orelles dretes.

De fet, encara són algú i encara representen quelcom, els cotxers i carreters, i els sobren drets per a celebrar la diada que va néixer amb ells i no morirà sense una intervenció, mentre resti a la terra un animaló que renilli i un pastisser que enforni tortells com a rodes de carro.

ENRIC LLUELLES

Filosofia del moment

Jo, que no he estat mai obrer ni burgès ni governant ni governat, que he caminat sempre indiferent a totes les coses de la política, del medi social, i que no he atès altre jo que el meu; jo, avui, he gaudit uns segons de comunisme, de comunisme exaltat que si s'haguessin perllongat per uns mesos, per uns anys, haurien fet de mi que tant presumo d'indiferent una mena de Lenin amb el V. B. de la més autèntica Internacional.

I és que he passat prop d'uns autos meravellosos, que semblaven joguines primoroses esguardades amb cristall d'augment, màquines de tren, vehicles forjats en la farga de la fantasia, perfectes de línia, de força, de luxe, de comoditat...!

—Un estoig ambulant d'aquells — m'ha dit un xofer — val quaranta mil duros —; i... francament m'ha rodat el cap, no per efecte de la quantia de la xifra, sinó per efecte de la quantitat de bestiesa i d'orgull mal aplicat que he suposat al *dissortat* comprador..

Més enllà uns *sin trabajo* sostenien un mocador per les puntes i demanaven caritat...

Francament: em sembla que en els temps que correm, amb la misèria que hi ha, deguda en gran part, a l'ocultació i abstenció de capitals, és un insult, un sarcasme a la pobresa de la classe obrera, l'ostentació d'aquell luxe desmesurat en cotxes, joies, abrics...

Aquests senyors que gasten quaranta mil duros en un auto o són curts de vista o cegos, car no saben veure que amb la seva ostentació poca-solta no fan altra cosa que sembrar la llavor del comunisme, i que aquests autos, després d'una revolució, degudament requisats, poden convertir-se en garites de guardaagulles, casetes de consums o *evacuadors* ambulants per a ús dels bons soviets...

Si el govern d'esquerra sabés, volgués i pogués ésser com cal, ésser netament d'esquerres, això restaria arranjat en un no-res. N'hi hauria prou imponent als propietaris dels luxosos vehicles un tribut extraordinari, amb el producte del qual remeiaríem en part la crisi existent. Ja que no volen emprar els seus cabals en donar pa al qui no en té, que tinguin autos del preu que vulguin, que segueixin llançant al rostre del pobre la salivera de la seva supèrbia; però que paguin, que els governs els facin pagar...

Les festes de Versalles varen ésser la clau d'una revolució com no n'hi ha hagut d'altra. Si el poble de París no hagués fet la revolta al crit de "Volem pa", potser no hauria passat res; però quan la fam i la misèria claven les urpes en l'ànima del pobre, són la resclosa que reté les aigües per a deixar-les caure després més impetuoses que mai, arrossegant-t'ho tot, autos, abrics, joies, gossos pequineros, noies cloròtiques, vells libidinosos, rics fastigosos...

I els propietaris de les "garçonnières" amb rodes no en cerquen d'altres, de resultats, encara que fiïn en els cent-trenta per hora dels seus cotxes per a fugir de la crema. Pobrets! que no veuen que a tot indret del món hi ha rics que pensen fugir, que no veuen que el comunisme és la taca d'oli que es va estenent, poc a poc, poc a pocet?...

FRANCESC OLIVA

Un present

Al senyor Unamuno li ha semblat *precioso* el discurs de Miquel Maura contra Catalunya. Nosaltres no hi tenim res a dir. Si rifaven els senyors Maura i Unamuno no ens quedàrem números de cap.

Hom diu, a Madrid, que Unamuno ha quedat tan content, tan entusiasmada, que ha regalat a Maura una espingarda, aquella famosa espingarda que tant havia lluit Unamuno.

Un diputat deia:

—Sí, vaja, ja ho veig: volia ésser un discurs amb "Parabellum"... i ha estat un discurs amb espingarda.

Per això li fallaven els trets.

Menjar a les bèsties

Amb un llenguatge indigne i barroer, propi d'un home que no ha rebut una educació massa refinada, Miquel Maura s'ha esbravat i se les ha hagut contra Catalunya.

El discurs no ens ha sorprès ni ens ha vingut gens de nou.

D'un home que s'anomena Maura i que, malgrat dir-se — o fer-se dir — republicà, és amic dels "señoritos" monàrquics i partidari de l'execrable llei de fugues, no podem esperar-ne gaire cosa més. Ho sabem abans que ens ho digués, l'amor i afecte que sent per Catalunya.

El que sí ens dol d'aquestes "insospitades" manifestacions, és que hagin servit per engreixar les bèsties que tenim a casa nostra.

Miquel Maura els ha donat menjar.

Finalment han tret el ventre de pena, aquells renegats catalans que durant set anys s'han passat dient mal de Catalunya.

Eren un grapat de bestioletes que corrien pel galiner amb una fam que no s'aguantaven, i aquesta mica de blat de moro els haurà vingut d'allò més be. Tornaran a agafar agalles. Ens befaran com en aquells temps i possiblement abrigaran la il·lusió que els facin alcaldes per segona o tercera vegada.

Què hi farem!

Mai no se'ns podrà dir que no hàgim donat el nostre crit d'alerta.

Amb la d'avui, no sé quantes vegades s'ha fet present que cal malfiar-se dels homes que eren amics del rei lladre i del dictador. No sabem com proclamar als quatre vents que entre nosaltres hi ha una col·lecció de mals catalans, que amb l'arcavoteria del seny i de l'ordre, amb la seva rialla hipòcrita, fan el joc a gent interessada que trafica amb negocis que els proporcionen diners bruts de suor i sang d'uns catalans que ho són de debò, d'uns catalans que tot ho farien i tot ho donarien per Catalunya.

Miquel Maura ha dut rebombori a la gàbia de la mala gent. Hi ha dut, també, una mica d'esperança i una mica d'alegria.

Hem de procurar no deixar cantar cap gall.

AGUSTÍ COLLADO

Correu de l'Estranger

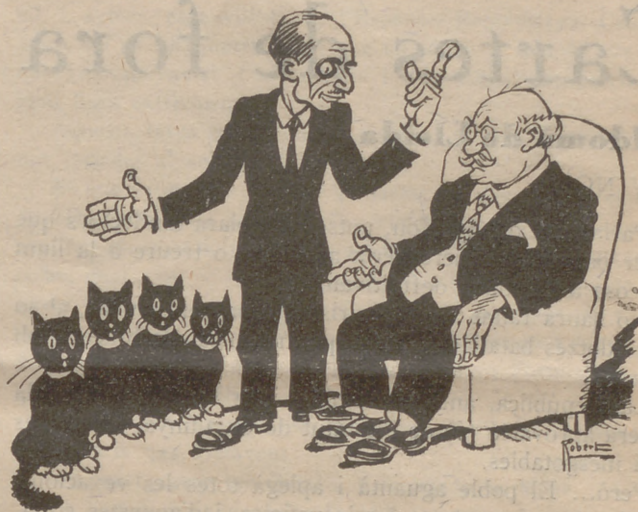
Les eleccions de l'any 1932

L'any 1932 serà remarcable pel gran nombre d'eleccions que hi tindran efecte, algunes d'elles de la més gran transcendència. Sense parlar de les que s'esdevindran a Grècia, a Suècia, a Dinamarca, d'una importància secundària en el camp internacional, assenyalem les que han de tenir en la marxa de la política mundial una influència decisiva.

En primer terme, a Alemanya, hom elegirà, el 13 de març, el President de la República, i, en maig, la del Landtag de Prússia; les eleccions legislatives franceses, després, que seran pel maig; i, finalment, als Estats Units, l'elecció de cap de l'Estat, que serà designat entre el 10 i el 15 de novembre.

Les properes eleccions franceses tenen una gran importància, per tal com aquesta consultació electoral posarà de manifest si la República francesa ha de continuar una política imperialista i conservadora, o si, al contrari, rectificat una conducta suïcida, ha de sumar-se, de bona fe, als nous corrents democràtics i pacifistes.

A Alemanya, és potser el mateix esdevenidor d'Europa i la causa de la pau que seran posats en joc al març i al maig. Considerant la importància que la Constitució alemanya assigna al cap de l'Estat, l'elecció del successor de Hindenburg, segons recaigui en un nacionalista o en un republicà, podrà consolidar la pau europea o donar principi a una era fatal d'aventures. Es sabut, d'altra banda,

Un bon oferiment

Melquíades Álvarez ofereix el seu partit a Lerroux

l'esforç que els nacionalistes faran per tal de conquistar la majoria al Parlament prussià: és per a ell, la condició necessària i suficient de la conquesta legal del poder.

Quant a l'elecció del president americà, cal no oblidar que, en tota la duració del nou mandat presidencialista, que començarà a regir oficialment el 5 de març de 1933, aquesta elecció fixarà la futura política dels Estats Units de tan decisiva influència en les relacions internacionals.

L'agitació de l'Índia

Després del fracàs de la Conferència de la Taula Rodona, la situació a l'Índia havia d'agreujar-se forçosament.

Quan Gandhi, en tornar d'Anglaterra, desembarcà a Bombai, una gernació immensa l'acollí. Gandhi, malgrat les decepcions de Londres, es mostrà moderat en els seus consells. Sembla que abans de llançar el poble hindú a una guerra sagnant, volia intentar encara un nou esforç de caràcter pacífic.

Però el virrei inicià tot seguit una violenta política de repressió. Gandhi i els principals líders nacionalistes foren empresonats. "Cal acceptar—va dir Gandhi moments abans de la seva detenció—tots els sofriments, tots els sacrificis. En el darrer combat ens exposarem al bastó; en el pròxim serem exposats a les bales".

Lord Willingdon, el virrei, es sent sostingut per tots els elements conservadors del nou gabinet anglès. És la política de Mr. Churchill i dels imperialistes britànics que volen tancar la porta, d'un cop, a les reivindicacions hindús.

Quant a Ramsay MacDonald, l'antic cap del Labour Party, resta presoner dels interessos conservadors: la seva situació, en contradicció evident amb els seus principis i amb la seva història política, és completament lamentable. Seria còmica, si no fos tan trista.

La Caixa de Pensions per a la Vellesa i Invalidesa del Sindicat d'Artistes Teatral

El Sindicat d'Artistes teatrals, de Barcelona, ha portat a terme una obra meritòria mereixedora d'elogi i digna d'ésser imitada per totes les institucions de caràcter benèfic i de defensa. A partir del mes de gener de l'any en curs, ha entrat en funcionament la Caixa de Pensions per a la Vellesa i Invalidesa, i són vint i vuit els artistes teatrals que, havent complert els 65 anys, cobraran una subvenció vitalícia. Ja era hora que els comedians veiessin assegurada llur vellesa, d'una forma digna, en arribar a la impossibilitat d'actuació.

Bell exemple de previsió el que donen els comedians a tots els estaments artístics. La nostra felicitació més sincera.

Cartes de fora

Baldomà de Lleida

ANY NOU?

Parlar ara d'Any Nou, potser semblarà als lectors que és fer passar una mercaderia avariada, o treure a la llum una cosa arreconada definitivament.

No haurà faltat als panegiristes tema per saludar, al so de les dotzes batallades, l'any que ha entrat de bracet amb el fred.

La República, amb els símbols que l'acompanyen i la propera aprovació (?) de l'Estatut de Catalunya, són temes quasi inesgotables.

Però... El poble aguantà i aplegà totes les vexacions, totes les coaccions, totes les injustícies, i d'aquestes còpules infernals va sortir l'esperit que l'aixecà i li féu estendre els braços en busca d'una arma, que es convertí en una papereta electoral.

Un moment s'ha pogut creure en realitzacions, només un moment; després, els símbols han desaparegut xuclats per la boira bruta, de les mitges tintes. L'esperit dels màrtirs ja no correrà la Ibèria, avivant la flama dels pensaments. A ells, als sants laics, herois de Jaca, els han dit misses i funerals, el han obert le portes del cel i els tenen en un reconet de la glòria perquè no facin mal a la terra.

S'elaborà un Estatut, procurant que no ens diguessin exigents. Alguns asseguren que el govern provisional posà les seves mans en ell per fer-lo més viable; actualment, una comissió l'estudia i el retalla; després serà discutit al Congrés. Del que en quedi, els governants d'Espanya, estil Maura, s'ho passaran pel clatell quan els sembli bé.

Els darrers successos són la millor comprovació de la eficàcia de les mesures preses per al millorament de la qüestió social. Les il·lusions moren. Es que República no és Revolució, i Revolució, Llibertat?

1931, l'any de la República, que havia d'ésser i no ha estat l'any de Catalunya; potser després, vist de lluny, no semblarà ni serà l'any de la República.

1932, l'any de les realitats, l'any de Catalunya? L'any que (diu "la humanitat") no té sinó un dia fatídic; però s'obliden que cada dia és dia de fer un nou esforç i un nou sacrifici i que a través dels mals dies s'arriba als bons

Vida nova? Vida vella? Cal evitar que pugui dir-se:
"—A nou any, nou desengany."

B. PORTA

Balsareny

Fent una mica de història d'aquest poble, que algun número d'aquest setmanari ha publicat certes acusacions de l'Ajuntament, podem parlar-ne dues ratlles. Per allà l'any 1912 el poble ens va triar un senyor Alcalde Apotecari que bé semblava del tot entès, i prenent-lo per la persona que ens convenia per resoldre tots els problemes del municipi, va succeir que aquest senyor Apotecari es va fer tan amic amb un seu veí, que sols va dedicar a posar en la casa Constitucional alguns problemes artificiosos que foren la renyina de diverses famílies, fins que aquest senyor hagué de dimitir, i, burlat de tothom, marxà de Balsareny, cosa que de dimitir no li ha succeït a cap més batlle, i posant una sèrie d'anys, fins que entraven els Pupins, i com que eren els més il·lustrats, també de cara als artificis, fins ni els gossos podien sofrir dintre el terme, i quan menys s'ho esperaven, se'ls estimbà el poder pupí, i ja són de cara a les eleccions municipals del 12 d'abril, quedant tots ells fora de tot; però el poble, cansat de tanta dictadura, es mira molt en escollir els homes, i veiem com a més indicat per un càrrec tan important com és el de senyor Batlle, tria a un senyor Apotecari que ens semblava que era l'home ideal; i aquest senyor Batlle també vol imitar els pupins i

els de l'any 1913, que s'ha fet molt amic d'un parell que el fan ballar com una baldufa.

De moment, la seva missió i el punt d'honor és expulsar empleats del municipi i posar-n'hi de la seva capelleta; ara també volen fer renyir el poble amb el canvi de la festa major; però vist el fracàs de l'Apotecari del 1912, ells ho disfressaran convidant les forces vives del poble, que els és un negociet el canvi; i de les forces mortes ja no n'existeixen; però aquest senyor segueix la seva carrera, és tan llest, que els que li semblen que protestaran ja no els convida a tenir vot en una elecció que es farà a les Escoles Nacionals, el dia 13, en l'hora que no més ho sabran els amics de capelleta.

Sembla senyor President, que els problemes artificiosos a resoldre haurien de resoldre's més democràticament, com correspon als ideals republicans.

JORDI RISC

Sant Celoni

Organitzat pel "Casal Català Republicà" d'aquesta vila, diumenge dia 10 del corrent, se celebrà un gran míting de propàganda republicana al qual prengueren part els companys Illa, Domènech, Missé, d'aquesta localitat; Abelló, de Granollers; Figueres, de La Garriga; Lluís Capdevila, de LA CAMPANA DE GRÀCIA, de Barcelona; i el diputat a corts ciutadà J. Grau Jassans.

La grandiosa sala del "Cine Pons" era plena de gom a gom per una multitud entusiasta, que no es cansà d'aplaudir els brillants parlaments d'estructura en vers l'esquerra republicana.

Un simulacre d'home amb tres cares, com un monstre, patriòtic, lliguero, republicà de professió, pretenia, amb la seva misèria espiritual, ofegar l'esmentat acte; mes la intervenció dels companys de fora elevaren l'intrús en el temple del ridícul, que és el lloc que han d'ocupar els infeliços de mentalitat migrada.

PEP DE LA FARINA

El senyor Maura

El senyor Maura ha parlat i ha dit el que tenia ganas de dir; les seves públiques manifestacions palesen que ha estat i és un enemic de les aspiracions del poble català; ha declarat que la lluita amb el senyor Macià no ha tingut ni un moment de repòs; que li anul·là la tasca de nomenaments de governadors, i dels expedients d'Ajuntaments, que se li oposà terminantment en les qüestions de treball i també en les de Sanitat; que és dóna per satisfet d'haver nomenat governador al senyor Anguera de Sojo.

El senyor Maura ha quedat tranquil, perquè ha dit el que volia dir, nosaltres els catalans satisfets perquè el senyor Maura s'ha descarat d'una vegada.

L'ex-ministre de governació és un enemic de Catalunya; en el seu discurs ha intentat unir els racionaris espanyols i llançar-los contra Catalunya.

L'actuació de l'ex-governador de Barcelona ha satisfet al senyor Maura, i el senyor Anguera de Sojo vol fer un partit per defensar els interessos de Catalunya; serà un partit de gent simpatitzant amb el senyor Anguera, i el senyor Maura simpatitza amb aquest senyor, i si Catalunya ha de tenir un partit així, és ben de plànyer-la.

Mig milió

A Espanya hi ha més de mig milió d'obrers parats; això vol dir que la indústria espanyola minva i forçosament el capitalisme ha de renunciar la seva posició davant aquest espectacle, i el govern ha d'incautar-se decididament de les indústries paralizades abans que el poble ho faci; en uns moments tan transcendents per a la República, el govern, el capitalisme o les masses obreres han de decidir per canviar aquesta crisi que perjudica el progrés.

Mentre els polítics s'entretenen a reconstruir partits, el

Si el Crist ressuscitava

—Torna't a morir, noi, que amb les teves prèdiques ens comprometeries

poble mor de gana. La monarquia ha deixat una Espanya pobre, i per patriotisme s'imposa el bon seny dels governants republicans, perquè tot el que ens han de portar aquests polítics d'antic règim, ja ho sabem; misèria, i de misèria no en volem més; volem que aquest mig milió d'obrers parats moguin el braços per produir, per fer esdevenir una Espanya esplendorosa.

Per damunt de totes les lluites polítiques hi ha aquest mig milió de gent parada, s'ha de tenir en compte que si el nombre de parats augmenta, serà una xifra atterradora.

REPICS

EL "PARTIT DEMOCRÀTIC CATALÀ"

L'Anguera de Tartasojo va anar a Madrid a organitzar un partit catalanista. No és una paradoxa, sinó una realitat. L'Oriol Anguera fa visites i rep instruccions. Sembla que li serà encarregat definir el programa del "Partit Democràtic Català".

Afigureu-vos com serà aquest nou grup polític, que necessita ésser definit per un quec.

La democràcia tartasoja ja la coneixem prou bé, a Catalunya!

JUSTÍCIA I ENERGIA

Alaiz, el director de "Solidaridad Obrera", ha ingressat a la Model per ordre de l'autoritat.

D'això se'n diu energia!

Ara veurem quin dia engarjolen el director del setmanari carlí "Reacción", que protegia abans un tal de Tartasojo.

EL NOI D'EN MAURA I CATALUNYA

Miquel Maura, fill del senyor Maura No i de la senyora Gamazo, ha dit que si s'aprovava l'Estatut, recorreria el país fent propaganda en contra.

Alguns catalans pretenen organitzar, per correspondre a la seva lleialtat i finesa, un curs de conferències en el que explicaran per què es va fer republicà Miquel Maura i el que va succeir en el Banco de Castilla, del que era advocat quan va fer fallida.

Quan vostè vulgui, començarem, senyor Miquel...

I aleshores es sabrà qui talla primer i qui diu més coses i les diu millor.

EL MILLOR ÉS XIULAR

Acció Catalana és un partit d'ordre, de seny, governamen-

tal, i, a més, espanyolista de l'Espanya Republicana. Cada dia ataca els de l'Esquerra dient que no saben el que és governar, que són un ramat d'imprudents i que perjudiquen Catalunya amb llurs extremismes.

Aquesta tasca política de descrèdit i la seva oportunitat seran jutjades al seu temps pel poble.

El que és evident i convé remarcar és que mai en cap acte de l'Esquerra, fins avui, no s'ha xiulat l'Himne de Riego com van fer els partidaris de l'ex-ministre d'Economia senyor Nicolau, gent d'ordre, de seny, governamentals, defensors de l'Anguera i enemics furibunds de la F. A. I. El públic, en comentar aquest incident, recorda aquelles delicioses campanyes d'odi que feien arreu de Catalunya els Carrasco Formiguera, Barbey, Nicolau i Bofill.

En Duran i Reynals, va exclamar, referint-se als seus cor-religionaris que xiulaven:

—Aquesta gent tan lleial i disciplinada fa fàstic.

El mateix opinen molts republicans menys assenyats, governamentals i catòlics.

ELS FUTURS REVISIONISTES

Nicolau d'Olwer va votar l'article de la Constitució que permet l'expulsió dels jesuïtes.

Carrasco i Formiguera, també d'Acció Catalana, votà en contra.

A Barcelona es va donar un míting de protesta per part dels elements d'Acció Catalana, contra l'aprovació de l'article votat pel seu representant en el ministeri.

En el discurs de dissabte passat, allò que respon al nom D'Olwer digué que no es pot declarar revisionista, per ara, a fi de no deixar el país en un constant període constituent.

Això vol dir que Acció Catalana pretén revisar la Constitució més endavant.

Això vol dir que a Acció Catalana no s'entenen, i els uns opinen unes coses i tot el contrari els altres.

Això vol dir que la pretesa formalitat política i la gallejada disciplina del partit és un mite, i que allí cadascú opina el que vol, fa el que li dona la gana i pensa orientar el partit pel seu compte.

De moment ja sabem, però, i és força interessant el descobriment, que Acció Catalana, per boca del seu president, ha sostingut que es declararà revisionista algun dia i s'ajuntarà amb els nostres entranyables amics els agraris.

Acció Catalana Republicana voldria una Catalunya plena de Beunzas i de Pares Miquels d'Esplugues.

Ja, ja, ja...

DIU AZAÑA

"La guardia civil es un instituto militar", va dir el nostre admirat Azaña en la sessió de Corts del dia cinc d'aquest mes. Doncs, bé; nosaltres pretenem, com tot el poble, que la guardia civil deixi d'ésser militar i sigui "civil" i lo més "civil" que es pugui.

A MAURA EL PAGUEN ELS SEPARATISTES

No ho digueu a ningú; però males llengües fan córrer que Miquel Maura està subvencionat pels separatistes.

La realitat és aquesta: les lamentables discòrdies entre els catalans amenaçaven la unitat de Catalunya i eren un perill per al triomf de l'Estatut. Ha calgut recórrer a recursos heroics i sense mirar preu, per tal de posar-hi remei.

Miquel Maura, recordant el seu origen català de les Balears, ha acceptat la patriòtica comanda, i amb el seu discurs contra les aspiracions de Catalunya, ha tingut la virtut de refer el bloc que estava a punt d'esquerdar-se.

Hom diu que també entren en la combinació els elements que demà s'aplegaran a Burgos per combatre l'Estatut.

Si no és veritat, ho sembla.

MÉS BÉ QUE A ELL

Paraules textuals de Miquel Maura: —"Por lo tanto, dentro de Cataluña, el orden público corre a cargo del señor Ma-

cià. ¡Con lo bien que le ha ido! (Grandes risas)”.
 En efecte, a Catalunya no s'ha cremat cap convent ni hi ha hagut les revoltes que han ensangonat la terra, com a Andalusia.

QÜESTIÓ DE MÚSICA

L'adveniment de la República ha ressuscitat l'Himne de Riego, i si bé és una antigalla, evoca honoroses lluites dels nostres avis per la llibertat.

Miquel Maura vol tornar a fer reviure la “Marcha de Càdiz”, al so del xim-xim de la qual, Espanya va perdre les darreres colònies que li restaven. Es que Miquel Maura desitja noves desmembracions?

BRAMS D'ASE NO VAN AL CEL

Ha dit En Maura, en la conferència del Cinema de l'Opera, que si l'haguessin deixat fer, no s'hauria cremat ni un convent. El més probable és que no n'hagués quedat cap.

DÉU ÉS QUI HO VOL

Una desgràcia no ve mai sola. Al cap de pocs dies d'ensorrar-se part de la biblioteca del Vaticà, s'ha calat foc a la residència dels jesuïtes a Oña (província de Burgos), i llegim que s'ha enfonsat la volta de l'església del convent de monges carmelites de Santurce, mentre s'hi celebrava missa.

No donaran pas la culpa als extremistes!...

L'ABADAL, COUPLETISTA

El president de la Lliga Regionalista, senyor Ramon Abadal, amb el seu discurs, va definir, a la seva manera, el veritable catalanisme; durant el seu parlament, adoptà postures de veritable “vedette”; en un fragment de llur conferència potè de relleu les seves facultats de coupletista. Quan va definir que l'Estatut era un pretext per a no fer res, va ésser el “no va más” de l'èxit.

Ve't ací on va mostrar-nos les seves ignorades aptituds artístiques. Cada vegada que ahega quelcom a la Generalitat, li surten amb “Quan vingui l'Estatut”; i a cada pas repetia “Quan vingui l'Estatut”, “Quan vingui l'Estatut”; a última hora l'auditori ja s'ho sabia de memòria i repetia, com en el couplet: “Quan vingui l'Estatut”.

Veritablement, el senyor Abadal és una “star” de la cançó.

ABAIX LES ARMES!

La Lliga Femenina Catalana organitza una Assemblea en pro del desarmament universal.

Les dones actuen de valent, però aquesta vegada ho fan massa fort. Això de desarmar els homes, no; això sí que no; amb què les deixem votar, ja n'hi ha prou. Els homes hem d'anar sempre armats, i ara més que mai, perquè hi ha molts lladres.

“PRO ENSEÑANZA EN CASTELLANO”

El dia 10 es celebrà un míting, a l'Iris Parc, en defensa de l'ensenyament en castellà.

Fou un èxit; hi hagué trompades a tort i a dret; unes veïnes que no sabien de què anava, van preguntar què eren aquelles clatellades, i el preguntat va respondre:

—No res; és en “Pro Enseñanza en Castellano”.

Felicitem la comissió organitzadora de l'acte, per en prar aquest sistema tan radical d'ensenyança.

MAURA, CONTRA CATALUNYA

Després de Burgos, Maura.

Es l'ofensiva de l'Espanya antiliberal, reaccionària, cavernícola, contra la nova estructuració de la República espanyola,

contra el dret d'un poble a regir-se ell mateix, contra l'Estatut de Catalunya.

EL QUE HOM VOL CONSERVAR

En el seu discurs de diumenge, a Madrid, Miquel Maura assentà les bases del nou partit conservador de la República.

Hi ha moltes coses a conservar—ha dit Maura:— Els drets, naturalment, del capitalista, del burgès, del propietari, contra el poble famolenc; el predomini absolut, en el govern d'Espanya, de la guàrdia civil; i, sobretot, la unitat nacional.

UNITAT I SEPARATISME

Ja sabem què significa, en boca d'un Maura, això de la Unitat Nacional—alguna cosa així com aquella Unió patriòtica de la Dictadura.

Maura ha enarborat la bandera de la Unitat d'Espanya com un mite sentimental que agrupés al seu entorn les restes atàviques de l'imperialisme castellà, unitari i despòtic.

Però tothom sap, a Catalunya i fora de Catalunya, que és precisament aquesta Unitat nacional la que crea els separatistes més irreductibles.

LA “CHULERIA” D'EN MAURA

Però Maura ha anat més enllà.

Maura ha arribat a amenaçar les Corts de la República amb la violència, excitant el poble contra elles, si aquestes Corts aprovaven l'Estatut de Catalunya.

Es lícit, demanem nosaltres, que un diputat, per molt “chulo” que sigui, tracti de condicionar la sobirania de les Corts Constituents?

No cauen aquestes excitacions dins la Llei de Defensa de la República?

I es reserva aquesta Llei tan sols contra els desheretats i els oprimits, els únics en els quals la violència és més d'un cop justificable?

Que hom apliqui la Llei: tant si el delinqüent és un Maura com si és un guàrdia civil.

MAURA, NO!

Maura, per ell mateix, no és res, però representa, dins la República, l'esperit tradicional de la monarquia borbònica, unitarista i feudal.

Cal que el poble no dormi ni oblidí... Cal que recordi la història del maurisme... La setmana tràgica, Montjuïc, Ferrer... Cal que, a peu dret, Catalunya tota, unida i en guàrdia, repeiteixi, ara com abans, el crit cèlebre:

—Maura, no!

CAL QUE FACI BONDAT

Les granotes clericals, plutòcrates i monàrquiques que aquests dies ens han atabalat amb llur inharmoniu crac-crac, han fet concert inútilment. El senyor Anguera se n'ha anat, i ha vingut a substituir-lo el senyor Moles.

Desitgem força sort al nou governador civil, que suposem serà el darrer, i no cal dir que la clau de l'èxit està al seu abast. No ha de fer més que governar d'acord amb els sentiments de llibertat i de justícia del poble que va portar la República.

HO TROBEM NATURAL

L'ex-governador senyor Anguera de Sojo va acomiadar-se de les autoritats, però en tant que home d'ordre i respectuós amb les jerarquies, va oblidar-se deliberadament de complimentar al President de la Generalitat, autoritat màxima de Catalunya.

Bell exemple de catalanisme, de gentilesa i d'acatament a les institucions que el poble s'ha donat...

Ah! En compensació, va acomiadar-se afectuosament del senyor bisbe. Ho trobem molt natural.

Imp. “L'Esquella” i “La Campana”, Om, 8. -- Barcelona.